

QUAN EL GUST ESCLATA

La safata de maduixes broda el marbre de la cuina. La claror es filtra per la persiana i hi dibuixa petits rectangles, com si fos una obra avantguardista tan intrèpida com per atrevir-se a envair la intimitat domèstica. L'aire del matí és espès i lent, embadalit per l'escena que contempla, temptat a aturar-s'hi.

En prenc una, ben esquitxada de pigues daurades que brillen sota la llum. D'un vermell intens, madura sota el pes de l'estiu, es mostra vulnerable i plena, tot erigint-se com a tresorera dels secrets més cobejats. Celebro la frescor que subjuga les mans encara calentes, mentre les faig ballar al ritme d'un ritual estudiat.

Arrenco la tija verda i em sembla sentir-ne el lament de la deconstrucció. Me l'apropo als llavis i m'atrapa l'aroma que desprèn, un perfum agut, amb ressons de bosc i de sol. La mossegada és lenta, calculada. Una resistència inicial anticipa una explosió suau que deixa lliscar el nèctar impacient pel paladar. Tanco els ulls i em deixo portar. En ressegueixo cada matís, cada contrast, fins que una punxada fresca desperta el record d'una altra boca, una altra humitat, aquella altra forma d'habitar la fruita.

Recordo la penombra que retallava el teu perfil a través de la finestra oberta. L'aire era càlid, i la calma que regnava a l'espai edulcorava la teva veu. El silenci ens aixoplugava a recer d'una manta fina. Vaig somriure, còmplice. Sabia que et refugiaves als mateixos gestos, a les mateixes frases, com si busquessis atrapar el temps en engrunes, com si allargar l'instant fos la teva manera de retenir-me.

—Encara t'agraden tant? —era la pregunta que sempre iniciava aquest ball dialèctic disfressat d'una naturalitat capciosa, del que en diríem un protocol après.

—Tant com tu —era la meva resposta.

Mentrestant, un fil de suc irreverent s'esllavissava per la comissura dels meus llavis, i el tou d'uns dits coneguts el retenien, atrapant-lo. Te'l miraves amb calma estudiada per després xuclar-ne el maridatge esdevingut entre pell i fruita. Un gest aparentment innocent, al descobert d'una mirada que delatava una intenció amagada.

—En vols?

Et vaig allargar la fruita amb la distància justa per desafiar-te. L'instant es va estirar, volgudament tardà, suspès en aquell joc de silencis que no gosàvem omplir amb paraules.

—I tant.

El teu somriure il·luminava l'estança, enmig de llençols desfets i promeses que mai vam acabar de dir-nos en veu alta, per por a trencar-les. Seduïts pel moment, ens limitàvem a respirar engolits dins la mateixa cadència.

Una nit vas arribar amb una ampolla de vi. Tenia una discreta etiqueta i les vores gastades, com si hagués viatjat molt abans d'arribar a les meves mans. “És del Priorat”, vas dir, mentre la deixaves sobre la taula amb una cura gairebé reverencial. No vas afegir-hi massa més, només que venia de terres de pedra fosca i pendants impossibles, on les vinyes havien après a créixer, tot resistint. “Com nosaltres?” , vaig pensar.

Vam beure'n una mica. El sabor era profund, amb aquell regust mineral que mai saps si ve de la fruita o de la terra. L'elecció semblava definir-te: aspre a l'inici perquè, passat un instant, s'hi descobrí una dolçor inesperada. “Com tu”, vaig murmurar per dins, mentre fixava el meu esguard al teu posat entregat a la màgia d'un temps aturat.

Hi ha finals de boca que hipnotitzen cossos, que fan aflorar carícies cuinades a foc lent, gestos que contenen més veritat que mil frases, com els teus llavis fets vi i maduixa que parlaven sense emetre cap so, que es delien en confessions callades.

Recordo com em miraves, mig divertit, mig desafiant. Jo reia, però la rialla es quedava encallada a la gola quan la teva destresa esdevenia insinuació. El rellotge marcava una partida que sabíem perduda d'antuvi.

El repòs del dia següent jeia de costat amb la fruita oblidada a la safata, enfosquida de pell i el vi mig evaporat al fons de la copa. Jo m'ho mirava amb l'esperança de retenir-te, però només hi quedava l'ombra del teu gest. Hi ha restes que parlen més que les presències.

Les nostres nits s'anaven succeint entre bastidors d'argent. A vegades una fruita, a vegades un vi, a vegades només l'eco d'un tacte fugit. Tot el que tocàvem tenia data de caducitat, però ens ho menjàvem igualment. Érem l'espai entre dues vides. Un parèntesi. Un esquer. Un refugi clandestí on la intensitat valia més que la durada.

I així, en el silenci que queda entre dos batecs, et veig, com un rastre de sol que no s'apaga, com un record que es deixa menjar a poc a poc, com la maduixa. Cada ombra, cada olor, cada fil de llum em parla de tu. Fins i tot el temps sembla doblegar-se sota la carícia de les teves mans pels racons que un dia van ser nostres. Tot és més dens, més viu, com si l'absència es pogués tocar, lenta, irreverent i impossible d'oblidar.

Ara, davant la safata, les maduixes reposen sobre el marbre, com testimonis muts d'allò que va ser. N'agafo una altra, més fosca, més fràgil, i em sembla que encara conté el teu gest dins la seva pell. La mossego i, per un instant, el gust esclata de nou.